

вата на първата постелка, която бѣше до мене; затворихъ очи и потѣгнахъ въ неизречна тъга и мъка.

Животъ мѣжду забитиѣ.

Тѣй потѣгнахъ въ безсвѣтна болка и отчаяние, сбута ме за рамо башъ-чаушѣтъ, чийто одѣръ стоеше малко по-високо надъ дѣските край мене и ми рече да си постеля че да лѣгна.

То бѣше одѣрътъ на едно болно забитие, което него день бѣха завели въ болницата.

Азъ послушахъ машинално и лѣгнахъ облѣченъ на нечистата постелка; затворихъ очи и заплувахъ пакъ по безкрайното студено море на своята мъка и отчаяние, като се препѣвахъ ката-часъ о развалинитѣ на моитѣ хубави мисли и на моитѣ млади сновки (планове). Цѣла нощъ лѣжахъ като пѣнь, съсипанъ, но буденъ и съ чувство, нити можѣхъ право да разбера положението си, нити дълбочината на пропастьта, въ която бѣхъ падналъ.

Когато свѣтлината на кадилото захвана да мѣждѣе, отворихъ очи и видѣхъ на прозорцитѣ зора, но зора досадна и опака, зора, каквато никогажъ още не бѣхъ доживѣвалъ.

Около мене хъркаха забитиѣ, протегнати по постелките си; азъ се попридигнахъ на моята и погледнахъ на около-си, като желяхъ денѣтъ и животѣтъ, като желяхъ да дочакамъ края на неносната неизвѣстность и досада.

Но ето че засвири трѣба отъ нейдѣ въ околността; то не бѣха обикновенни гласове, съ които се свикватъ войници да извършатъ пѣкаква работа, но гласове на чудесна анадолска пѣсенъ. Азъ слушахъ, поклатенъ до въ дѣнь сѣрдце, простата драголюбна мелодия. свирена съ чувство, и предъ очитѣ ми се исправиха очарователнитѣ времена и предѣли